

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie z powództwa E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w R.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wydanie świadectwa pochodzenia dla energii elektrycznej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 8 kwietnia 2026 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 21 listopada 2025 r., sygn. VII AGz 571/25:

1. oddala zażalenie;

2. zasądza od E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w R. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia powodowi postanowienia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 21 listopada 2025 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie o sygn. VII AGz 571/25 odrzucił skargę kasacyjną E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w R. (dalej: „powódka” lub

„skarżąca”) od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 31 października 2025 r., sygn. VII AGz 571/25, wskazując na jej niedopuszczalność.

Sąd Apelacyjny zaznaczył, że postanowienie Sądu Apelacyjnego z 31 października 2025 r. dotyczy oddalenia zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 5 czerwca 2025 r., wydane w sprawie o sygn. XVII Amz 109/24, którym sąd pierwszej instancji oddalił zażalenie powódki na postanowienie Prezesa URE odmawiające powodowej spółce wydania świadectwa pochodzenia dla energii elektrycznej.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że regulacja art. 398¹ § 1 k.p.c. wyłącza dopuszczalność skargi kasacyjnej od innych niż enumeratywnie w niej wymienionych prawomocnych postanowień sądu drugiej instancji, chociażby kończyły one postępowanie w sprawie. Wobec powyższego Sąd II instancji uznał, że od wskazanego przez skarżącą postanowienia Sądu Apelacyjnego wydanego w postępowaniu zażaleniowym skarga kasacyjna nie przysługuje i jako taka jest niedopuszczalna. Biorąc pod uwagę art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 398¹ § 1 k.p.c., odrzucił skargę kasacyjną.

Od powyższego orzeczenia zażalenie wniosła powódka, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie:

1. art. 398¹ § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że skarga kasacyjna od postanowienia Sądu Apelacyjnego w przedmiocie oddalenia zażalenia jest niedopuszczalna;

2. art. 398⁴ § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że skarga kasacyjna nie spełnia wymagań określonych we wskazanym przepisie, co skutkowało odrzuceniem skargi kasacyjnej;

3. art. 398⁶ § 1 k.p.c. poprzez jego zastosowanie i w konsekwencji odrzucenie skargi kasacyjnej;

4. art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie i w konsekwencji nieuwzględnienie skargi kasacyjnej, co spowodowało nierozpatrzenie sprawy powoda przez Sąd Najwyższy.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, skarżącą wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie skargi kasacyjnej złożonej przez

powódkę od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie w przedmiocie oddalenia zażalenia.

W odpowiedzi na zażalenie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c., od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie strona, Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka może wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Z przywołanego wyżej przepisu wynika, że ustawodawca tworzy zamknięty katalog rodzajów orzeczeń, które podlegają zaskarżeniu w drodze skargi kasacyjnej przez legitymowany podmiot. Tym samym literalnie wskazuje on, w jakich przypadkach wykorzystanie tego środka procesowego jest prawnie dopuszczalne, przesądzając zarazem *a contrario*, że w stosunku do orzeczeń niemieszczących się w kodeksowym katalogu skargi kasacyjnej wnieść nie można; nie da się tego uczynić nawet w sytuacji, gdy dany judykat kończy postępowanie w sprawie.

Tak pomyślanej reguły nie koryguje przywołany przez skarżącą art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c. – przepis, zgodnie z którym skarga kasacyjna od orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. Unormowanie to, określając jeden z aspektów postępowania z zakresu regulacji energetyki, w swej istocie dotyczy jedynie wymogu kwotowego uzależniającego możliwość wniesienia skargi kasacyjnej, o jakim mowa w art. 398² § 1 k.p.c. (S. Krześ, A. Sikorski, *Komentarz do art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c.*, [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, Warszawa 2025). W żadnym zatem wypadku nie można go wiązać z rodzajami orzeczeń wskazanymi w art. 398¹ § 1 k.p.c. Przy takiej jego normatywnej zawartości i językowej redakcji nie sposób dojść do podobnego wniosku.

W tym miejscu wypada przypomnieć, że przepisy prawne wprowadzające wyjątki – a art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c. jako *lex specialis* jest niewątpliwie wyjątkiem dotyczącym warunków dopuszczalności wniesienia skargi kasacyjnej – nie podlegają wykładni rozszerzającej i nie mogą być odczytywane w sposób inny niż literalny (*exceptiones non sunt extendendae*). Stosujący je podmiot pozostaje zatem pozbawiony prawa do wydobywania z nich norm, które wykraczają poza to, co wynika wprost z warstwy językowej i stanowi wyraz oczywistych intencji prawodawcy.

Powyższe oznacza, że skarga kasacyjna w postępowaniu z zakresu regulacji energetyki przysługuje od wydanego przez sąd II instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie. Odmienne interpretacja stanowiłaby naruszenie zasad dotyczących relacji zachodzących pomiędzy przepisami ogólnymi i szczególnymi. W przypadku, gdy ustawa nie wprowadza rozwiązań szczególnych w danym zakresie, zastosowanie znajdują normy ogólne.

Przenosząc powyższe na realia rozpoznawanej sprawy, należy podkreślić, że przedmiotem skargi kasacyjnej jest postanowienie Sądu Apelacyjnego z 31 października 2025 r. oddalające zażalenie skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 5 czerwca 2025 r. wydanego w sprawie o sygn. XVII Amz 109/24, którym sąd pierwszej instancji oddalił zażalenie powódki a postanowienie Prezesa URE odmawiające powodowej spółce wydania świadectwa pochodzenia dla energii elektrycznej. Z treści tego postanowienia wynika, że choć kończy ono postępowanie w sprawie, to jednak nie należy do żadnej z kategorii orzeczeń wskazanych w art. 398¹ § 1 k.p.c. To zaś oznacza, że nie podlega ono zaskarżeniu w drodze skargi kasacyjnej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 21 września 2006 r., II PZ 33/06; 7 kwietnia 2010 r., II PZ 10/10, 6 marca 202 r., I NZ 42/23).

Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty wskazujące na naruszenie art. 398¹ § 2 k.p.c., art. 398⁴ § 1 k.p.c. oraz art. 398⁶ § 1 k.p.c. Wynika to stąd, że skarżący nie przedstawia żadnych argumentów na ich poparcie.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy zajmuje stanowisko, że skarga kasacyjna wniesiona przez skarżącą jako niedopuszczalna podlegała

odrzuceniu, uznając tym samym, że postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 21 listopada 2025 r. VII AGz 571/25 było prawidłowe.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzeka jak w punkcie 1 postanowienia.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Najwyższy orzeka na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2026, poz. 118), jak w punkcie 2 postanowienia.

[D.Z.]

[r.g.]